

Laten we
voortdoen...

Chemische Productie & Ontwikkeling Geel
Janssen Pharmaceutica NV

Laten we
voortdoen...

Chemische Productie & Ontwikkeling Geel
Janssen Pharmaceutica NV

Voorwoord

Voor u ligt *Laten we voortdoen*. Het is een verhalenbundel, over Janssen Pharmaceutica, over Dr. Paul, over ons, maar vooral over u. Iedereen die bij ons bedrijf werkt, kent het levensverhaal van Dr. Paul en van ons bedrijf. En toch wilden we dit verhaal nog eens brengen vanuit een geheel andere hoek. In welke wereld zag ons bedrijf het daglicht? En is die wereld nog steeds dezelfde? Wat was de sleutel tot het succes dat we tot vandaag gekend hebben? Uiteraard kennis. Dr. Paul heeft zich altijd omringd met de beste onderzoekers, de beste medewerkers. En als bedrijf plaatsen we dit criterium steeds hoog in het vaandel. Maar kennis is maar de helft van het verhaal. Als we vandaag een doorbraak realiseren met een medicijn, dan is dat niet omwille van de kennis, maar omwille van onze drang naar het vinden van een oplossing. Ons bedrijf wordt gekenmerkt door kennis en gedrevenheid, nauwkeurigheid en verantwoordelijkheid. Die eigenschappen, die legendarisch waren bij onze stichter, vinden we terug bij u, die ervoor zorgt dat het wachten van onze patiënten beloond wordt.

De site in Geel zou niet geworden zijn wat ze is, als er geen bezieling was die ons onderscheidde. Omwille van onze resultaten en omwille van de energie die leeft op onze site, hebben we jaar na jaar verder in onze site mogen investeren.

Dit is een verhalenbundel, niet meer en niet minder. Wellicht verrassen sommige van de verhaaltjes. En wie weet, bieden ze inspiratie en motivatie voor de toekomst. In elk geval is dit boekje een eerbetoon aan u, de medewerkers van Janssen Pharmaceutica in Geel, vroeger en nu.

Bedankt voor uw inzet en samenwerking.

We wensen u veel leesplezier.

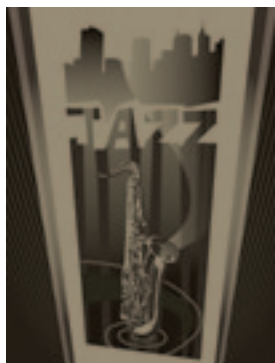
Jan Liessens
namens de GSOB

Tete

Tete /

Niemand kon toen weten dat wat op die najaarszondag in 1926 gebeurde, het leven van zoveel mensen zou veranderen, in het bijzonder van deze woonachtig in de buurt van een klein bos, gelegen op iets hogere grond in de Kempen, in Geel.

Geel was toen reeds het centrum van de wereld aangaande kennis van psychiatrische aandoeningen. Een verzorgingsinstelling voor patiënten, gezinszorg verspreid onder de bevolking, het waren voorbeelden van de bezorgdheid om de menselijke behandeling van psychiatrische patiënten.

Moeder Mileva maakt zich zorgen. Haar zoon Eduard is gestopt met zijn studies. Wat aanvankelijk leek op een leerstoornis, een concentratieprobleem, bleek het begin van schizofrenie te zijn. Studeren kon niet meer. Terwijl de jongen zo getalenteerd was. Misschien wel zoals zijn vader. Zijn vader had pas een jaar ervoor, in 1925, de Copley medaille ontvangen voor zijn

relativiteitstheorie, maar zoals dat toen ook al ging, werd gemeld dat de erkenning er kwam voor een veel minder baanbrekend idee, het foto-elektrisch effect. Wie nieuwe

ideeën ontwikkelt, wordt zelden op applaus onthaald op de banken van de experten, zeker niet als deze in een jury zitten. Het is het lot van vernieuwers.

“ *Wie nieuwe ideeën ontwikkelt, wordt zelden op applaus onthaald* ”

Nochtans waren de jaren 20 wervelend. Hoewel er veel oorlogsschulden moesten betaald worden en vele landen dus gebukt liepen onder zware lasten, heerste er optimisme. Duitsland was verslagen, iedereen genoot van de vrede en de vrijheid. Steeds meer auto's waren in het straatbeeld te zien en in de lucht zag je al eens een vliegtuig. In Nederland werd de eerste roltrap in een warenhuis geïnstalleerd. De Jazz wordt in New Orleans uitgevonden en men danste de charleston. Hierdoor ging iedereen platte schoenen dragen. Als gevolg van de ontdekking van het graf van Toetanchamon werden jurken en bloezen met Egyptische motieven versierd. In Montréal, Canada, wordt Suzanne geboren. En in Turnhout, een beetje voorbij dat hoger gelegen bos in de Kempen, overschrijdt men de kaap van 25.000 inwoners met de geboorte van kleine Paul. Het is zondag en kleine Paul is dus een zondagskind. Vader Constant en Moeder Margriet zijn dolgelukkig. Paul zou ook zo'n vernieuwer zijn. Maar dat had nog niemand door. Paul zou de grenzen van de psychiatrie opnieuw verleggen. Tete, zoals Eduard werd genoemd, zou helaas niet meer kunnen genieten van de ontdekkingen van de kleine Paul. Eduard stierf op 4 augustus 1948.

Oh Josephine!

1889, New Brunswick, New Jersey, Verenigde Staten. In de apotheek van Fred Kilmer stond weer een klant die een koortswerend middel wou. Het begon een patroon te worden.

Patiënten die gered waren door een heelkundige ingreep in het ziekenhuis, kregen koorts en werden ziek zodra ze thuis kwamen. Fred geloofde dat dit kwam door de arts en zijn materiaal. De arts was niet de redder van de patiënt, maar de vijand van de gezondheid. Het was een bijzonder confronterende mening, waar artsen niet over te spreken waren. Toch stond Kilmer niet alleen. Voor hem had Joseph Lister deze visie al uitvoerig uiteengezet op wetenschappelijke conferenties.

En op één van die conferenties zat Robert Wood Johnson, die net het bedrijf van zijn twee broers had vervoegd. De Johnsons zouden zich toeleggen op het maken van steriele kledij en apparaten voor chirurgen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat Kilmer bij de drie broers terecht kwam en er uiteindelijk één van hun belangrijkste

onderzoekers zou worden. Bij een eerste ontmoeting, ging er een vlag van herkenning door Robert heen. Ze hadden samen op school gezeten, maar nooit met elkaar gepraat. De wereld was toen al klein.

Kilmer werd wetenschappelijk directeur en richtte het eerste commerciële onderzoekslabo op. Visionair en uitvinder als hij was, werd hij de inspiratie voor velen na hem die geloofden in het belang van het wetenschappelijk onderzoek en de betekenis ervan voor de gezondheid van de mens.

Zoals gewoonlijk op vrijdag stond Josephine aardappelen te schillen voor bij de vis. Vis op vrijdag. Het gezin had zo zijn rituelen. En het gebeurde opnieuw. Josephine sneed in haar vinger. Haar man, die onvoorzien thuis was, kwam haar ter hulp. Earl werkte bij een bedrijf dat steriele kledij maakte en had een stuk medische plakband in huis. Hij nam een stuk plakband, plaatste er een stukje katoengaas op en kleefde het geheel op de wonde van zijn vrouw. Vervolgens nam hij een groot stuk van de plakband, deed over de hele lengte in het midden katoen op de plakband en bedekte vervolgens het plakkend deel van zijn tape en het gaasje met een crinoline, een weefsel gemaakt van paardenhaar. Telkens zijn vrouw opnieuw in haar vingers sneed, kon ze nu een stukje van de voorbereide plakband knippen, de crinoline verwijderen en de pleister op haar wonde leggen. Zijn werkgever vond de vondst van zijn medewerker zo schitterend dat hij besloot deze te commercialiseren. De vinding van Josephine's man werd een wereldwijde hit. De pleister was uitgevonden en werd Band Aid genoemd, een naam bedacht door een andere collega William Kenyon. Ze werkten allemaal voor Johnson & Johnson.

“ *Wat mensen bereiken als ze zich
gewoon bekommeren om waar ze mee bezig zijn.* ”

Ondertussen had de wereld van de jaren 20 het reizen met de trein ontdekt. Fred Kilmer maakt zich de bedenking dat wie reist zich toch ook moet kunnen verzorgen in geval van een ongeval. En liefst ook steriel. Hij bedenkt een doosje met daarin de pleister van Josephine en nog wat andere spullen, netjes steriel verpakt. Het doosje zou een wereldwijde hit worden. Het verbandkistje is een symbool voor de kracht van mensen. Wat mensen bereiken als ze zich gewoon bekommeren om waar ze mee bezig zijn. Het is geen toeval dat een onderneming met betrokken medewerkers in de Verenigde Staten, zoveel jaren later gelijkgestemde zielen vindt in de Belgische Kempen.

■

Estragon

Estragon en Vladimir /

In de schaduw van een boom zit Estragon. Hij probeert zijn laars uit te trekken, maar komt niet verder dan het opheffen van zijn hiel, zo'n 10mm van zijn zool. Exact kan hij het natuurlijk niet weten, want hij kan niet in zijn laars kijken. Maar het voelt toch aan als 10 mm. De wreef van zijn voet voelt ondertussen pijnlijk verbrand aan. De laars wijkt niet. En Estragon is koppig en houdt vol.

“Er kan niets aan gedaan worden”, zegt hij tenslotte zuchtend en leunt steunend op zijn handen achterover in het gras. Boven hem zeven de naakte takken van de boom de wolken van de hemel. Van ginder moet hij ook geen hulp verwachten, zo denkt Estragon. Hij zucht.

“Dat is ook mijn besluit”, mompelt Vladimir als hij de laatste woorden van Estragon hoort. “ik probeer al heel mijn leven er iets van te maken, maar ik kom nergens.”

“Je bent nu toch hier?”, antwoordt Estragon, “Ik ben blij je terug te zien. Waar was je?”

Verward kijkt het publiek naar het gesprek van de twee mannen op het podium. Wat ze zeggen lijkt zo onbegrijpelijk. Twee mannen, een kale boom en een paar weerbarstige laarzen. Daar zit de hele zaal nu al minutenlang naar te kijken. Twee mannen, wachtend op iets dat niet komen zal. Maar dat weten ze nog niet. In een hoekje van de zaal zit Suzanne gespannen af te wachten. Zij heeft hierin geïnvesteerd, in dit theater. Théâtre de Babylone aan de Boulevard Raspail in Parijs. Het is 5 januari 1953. Het absurde theater van Suzanne is een voorbode van dramatische gebeurtenissen die een stevige 25 dagen later zouden plaats vinden. Op 31 januari worden de lage landen, Nederland in het bijzonder, getroffen door een grote watersnood. Er zouden 1800 mensen verdrinken in Zeeland, West-Brabant en de Zuid-Hollandse eilanden. De waarschuwingen van de Nederlandse weerkundige dienst kregen geen weerklank. Ook eind januari zat men gewoon te wachten op wat komen zou.

Opgelucht liep Suzanne die avond naar huis. Er was geen stormloop naar de uitgang geweest tijdens het stuk. Veel bezoekers, zelfs de ervaren theaterliefhebbers, waren verward, zelfs onthutst, maar de toon die ze opving in de gesprekken was zelden negatief. Eerder onderzoekend, nieuwsgierig. En uiteraard waren er zoveel interpretaties als er toeschouwers waren. Waar zaten die mannen nu op te wachten? Zitten wij eigenlijk ook alleen maar te wachten? Waarop? “Op de verlossing”, werd vaak gezegd. Suzanne was gelukkig. Er werd over haar gezegd dat ze getrouwd was met haar werk. Ze was er gewoon passioneel mee bezig. Met de kunst, het theater en de film wou Suzanne de wereld geluk brengen. Het publiek gelukkig maken met een mooi verhaal, een goed stuk.

“ *Patiënten zijn immers aan het wachten.* ”

Ook kleine Paul bleek passioneel te zijn. En ook hij wou de mensen gelukkiger maken. Ook kleine Paul had in 1953 geïnvesteerd. Kleine Paul was Dr. Paul geworden. En net als Suzanne werd hij ook gek verklaard. Investeren in een laboratorium. Welke gezond denkende mens doet zoiets? En zoals Estragon, al vloekend op zijn laars, zat te wachten zo wist dr. Paul ook dat er op hem gewacht werd. En daar waar Estragon nooit zou beloofd worden voor het wachten, gebeurde het omgekeerde bij Dr. Paul. Dr. Paul bleef dan ook niet bij de pakken zitten zoals Estragon's vriend Vladimir dat wel deed. Dr. Paul werkte. En bleef werken. Tot hij de oplossing te pakken had. Geen moeite was te veel. Patiënten zijn immers aan het wachten.

Suzanne werd uiteindelijk ook beloofd. Het absurde toneelstuk *Wachten op Godot* werd een hit. Estragon kreeg uiteindelijk, met de hulp van zijn vriend Vladimir, zijn laarzen wel uit, om te ontdekken dat er niets te zien was in die laars. Moest hij daar dan al die moeite voor doen?

Het koekoeksnest

Het koekoeksnest /

Randle P. McMurphy had uiteindelijk het pleit verloren. In het laatste hoofdstuk stierf hij. Maar het gevecht dat hij voerde was zonder meer heroïsch. Psychiatrische patiënten redden van onmenselijke behandelingen zoals elektroshocks, dwangbuizen en lobotomie.

Randle was veroordeeld. Een veroordeelde die dacht te kunnen ontsnappen aan de gevangenis door te veinzen dat hij krankzinnig was. Een veroordeelde die van binnenuit kon zien dat die geestesgestoorde mens, vooral mens was, verborgen achter een moeilijk te begrijpen gedrag. En het was net de mens die werd vernietigd, zo zag McMurphy. In een tijd waarin iedereen hoopvol naar de toekomst keek, waar binnenkort zou geland worden op de maan, was het onaanvaardbaar dat er geen hoop werd gecreëerd voor deze mensen. McMurphy gaf hen hoop. Hij nam hen mee

naar de zee in een bus, die hij natuurlijk eerst zou stelen. Hij was een rebel, een revolutionair.

Hij sloeg het laatste blad van het boek om. *One flew over the cuckoo's nest.*

Hij had het gekregen van een nieuwe collega uit Amerika. Hier was het boek nog niet verkrijgbaar. Maar in de Verenigde Staten was het een bestseller. En terwijl in 1959 in de Verenigde Staten een boek geschreven werd als aanklacht tegen de onmenselijke praktijken in psychiatrische instellingen, werd in de Kempen een oplossing gemaakt. In het boek probeerde het personage McMurphy de patiënten te redden. Hier was het Haldol dat menig patiënt van de elektroshock en de dwangbuis kon sparen.

“ *Nog meer vernieuwing was op komst.* ”

Zijn collega had hem gefeliciteerd met die prestatie en had hem dan ook het Koekoeksnest als passend geschenk cadeau gedaan. Zijn collega werkte voor het bedrijf waarvoor Kilmer eerder het verbandkistje had uitgevonden. Johnson & Johnson. Ze hadden een neus voor uitvinders en pioniers.

Met de middelen die Johnson & Johnson ter beschikking had, werden nieuwe plannen gesmeed. Nog meer vernieuwing was op komst.

E39 /

“Hier zal ik volgend jaar werken”, zei hij tegen zijn zoontje. Hij wees naar een terrein vol bouwputten en kranen aan de rand van de E39. “Het zal schoon zijn. De schoonste plek om mensen te genezen”.

Zijn zoontje keek zo goed hij kon, maar kon, zelfs met zijn kinderlijke fantasie, geen schoonheid ontwaren op dat modderig terrein. En ook geen rood kruis. Want mensen genezen in een ziekenhuis. En die hebben een rood kruis. De kraan vond hij nog net leuk. Hij was ook geel, zoals die kraan die bij hem thuis op de kamer stond. Hij keek terug voor zich. Dat was tenminste plezant. Op het midden van de autosnelweg rijden, met de fiets. Het mocht dan berekend zijn, zoiets gebeurt niet zo vaak. Het was 13 januari 1974 en de laatste autoloze zondag. Spannend, zo mogen rijden waar je anders niet mocht komen. “Waar gaan we naartoe?”, had zijn vader gevraagd. En toen hij zelf niet snel een antwoord kon verzinnen, had zijn vader al besloten dat ze naar zijn *nieuwe werk* moesten gaan kijken.

Het typeerde hem ten voeten uit. Weinig geduldig en vooral, fier op zijn werk. Dat er nu dichterbij huis een groot nieuw fabriek zou gebouwd worden. Het modernste dat je

kon bedenken. Een jaar later zat hij daar inderdaad, in Plant 1. Zijn zoontje had toen nog gevraagd, wat hij in een plant zat te doen. En of die plant niet kapot gaat, als je erin gaat zitten.

Terwijl hij aldus de eerste dag voorzichtig door de Plant liep, kregen de psychiatrische patiënten ook aan de andere kant van de wereld opnieuw aandacht. In Hollywood verfilmt men *One flew over the cuckoo's nest*. Alsof het zo bedoeld was steekt men in Plant 1 voor het eerst het licht aan. Plant 1: Een bekroning op 22 jaar onderzoek en ontwikkeling. *One flew over the cuckoo's nest* won dat jaar vijf Oscars. Plant 1 was de Oscar voor het hele team dat gedurende 22 jaar patiënten had gered met het geloof in hun vak, in de wetenschap.

Uiteindelijk zou hij de rest van zijn hele loopbaan doorbrengen op die plek. En na Plant 1 kwam natuurlijk Plant 2 en Plant 3. Er werd steeds opnieuw geïnvesteerd, er werden steeds grenzen verlegd. De patiënt was immers aan het wachten. Plant 4 had hij uiteindelijk niet meer van binnen gezien. Met enige vorm van tegenzin, alsof het werk nog niet af was, ging hij met pensioen. Naast Plant 4 verrees ondertussen een nieuwe fabriek, geheel wit, badend in het licht.

En weer stond hij op de snelweg te kijken. Niet op de fiets, maar in de auto, in de file. Op een snelweg die ondertussen was omgedoopt van E39 naar E313. Je stond er vaak stil. “Hadden ze maar beter E39 blijven zeggen”, dacht hij dan, “dan was er misschien geen file”. Terwijl hij daar aanschouf en het witte lichtbaken steeds dichterbij kwam, flitsten er allerlei herinneringen door zijn hoofd. Zijn beste tijden had hij daar gekend op die plek. En ook wel zijn slechtste. Maar dat is nu zo typisch aan een plek die je koestert. Het is een plek waar je echt leeft. En dat doet af en toe wel eens pijn. Maar de mooie herinneringen overheersten toch zijn gedachten.

Kleuren

Kleuren /

In 1977, meer bepaald op 20 april, rolde een kleurentelevisie de woonkamer binnen. Moeder was jarig. En zoals wel vaker het geval was, als moeder een geschenk kreeg, kreeg eigenlijk het hele gezin een geschenk.

De sigaren voor vader, daar had niemand iets aan, integendeel. Maar bij een kleurentelevisie kon iedereen meekijken. Een televisie was dan ook vele malen duurder dan een kistje sigaren, en dus was het maar logisch dat dergelijk geschenk gedeeld werd. Logisch, zo leek het. Alleen, een geschenk hoeft niet logisch te zijn maar attent. En op die kleuren had ze echt niet zitten wachten. Meer nog, het grijze kleedje van de omroepster bleek daarenboven ook nog in schreeuwerig oranje te zijn. Maar ze trok het haar niet te veel aan. Ze was al blij dat er een feeststemming heerste.

Het gezin op zijn best. Samen vieren. De taart had ze dan wel zelf gemaakt, de kaarsjes had haar dochter erop gezet. Voor haar dochter was het een zeer bijzonder jaar geweest. Ze ging voor het eerst naar de grote school, het eerste leerjaar. En daar kon ze vertellen dat ze verhuisd was zonder te verhuizen. Op 31 december woonde ze immers nog in Noorderwijk en op 1 januari was dat plots Herentals geworden. Een toverkunst, zo leek het, zoals die tv

in kleuren. Ze kende amper haar adres uit het hoofd en nu moest ze plots Herentals zeggen. Maar steeds kwam er Noordentals uit. De fusie der gemeentes, door de ogen van een kind.

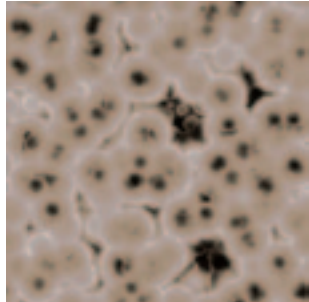
Een nieuw adres en een kleurentelevisie. En nieuw werk. Want niet alleen thuis werd in nieuwe technologie geïnvesteerd, ook op het werk was alles nieuw. Een nieuwe fabriek, weer moderner dan de vorige, waar ze nu naartoe verhuisde. Ook daar had ze niet om gevraagd en eerlijk gezegd, ze had toch wat schrik. Ze wist nog hoe het was toen ze begon in de nagelnieuwe fabriek in Geel. Ze was toen vooral overweldigd door de aanblik van de site. Een groot half bebouwd stuk grond op een bijna leeg industrieterrein met daarop een nog blinkende nieuwe fabriek. Het leek wel alsof ze in een science fiction-verhaal was terecht gekomen, maar dan op het platteland. En nu begon het opnieuw met een nieuwe fabriek. En er was zelfs al een derde gepland.

“ Er heerste een drang om het te maken. Om grenzen te verleggen. ”

Het baarde haar toch wat zorgen. Zoals ze thuis gemerkt had dat de kleurentelevisie steeds meer het ritme van het gezin begon te bepalen, zo vreesde ze ook dat de fabriek haar aan de ketting zou leggen. Samen met haar collega's. Ze was bij de eerste zevenendertig. Die eerste werknemers die de start meegemaakt hadden van de eerste fabriek. En nu al was het aantal collega's verdubbeld. Zou ze iedereen blijven kennen? Er werd overal gebouwd en overal liepen pijpleidingen. De sfeer was bijzonder. Vorige maand nog vierden ze weer eens een verjaardag van een collega. De ene keer was het een taart, de andere keer een drink. Je kon het voelen in elke vezel van de onderneming. Er heerste een drang om het te maken. Om grenzen te verleggen. Iedereen was gebeten door het virus om de beste te worden. Haar familie en vrienden waren trots op haar. Ze werkte daar waar met de regelmaat van de klok nieuwe hoop voor zoveel zieke mensen werd gemaakt. De wereld kon alleen maar beter worden.

Starship Enterprise

Het klonk overtuigender dan het origineel: “where no man has gone before” citeerde de kleine dreumes op het tapijt. In zijn hand een wat versleten speelgoedminiatuur van “Starship Enterprise”, het ruimteschip waarmee Captain James T. Kirk, met zijn bemanning naar onbestemde plaatsen in het heelal reisde.

Waar geen mens eerder was geweest. Kirk was geen man gemaakt om in de voetsporen van anderen te stappen. “Immers, wie in de voetsporen van een ander stapt, laat zelf geen sporen na”, zo zei hij dan.

Ze glimlachte bij de aanblik van haar speelvogel. Hij geloofde nog echt dat het kon. Vliegen door de ruimte. Hij had voor alles een oplossing. Voedsel, brandstof, naar de kapper gaan.

Hij had voor alles een oplossing bedacht in zijn kartonnen ruimtecapsule. Dat van die kapper was een trauma. Hij had er een hekel aan, en net daarom kwam het in zijn spel voor. Voor elk vraagstuk tientallen mogelijkheden. Helemaal anders dan de expert die in het beste geval voor elk probleem één

Enterprise

antwoord kende. Hij had nog de fantasie van de mogelijkheden. Hij wou vliegen, niet meer en niet minder.

“ *where no man has gone before* ”

Dat wou zij ook doen. In haar fabriek verlegde ze ook grenzen. Ging ze waar geen mens eerder was geweest. Met experimenten. Geheel in lijn met de filosofie van flexibiliteit, die de site waar ze werkte kenmerkte, beschikte zij nu over een hypermoderne fabriek waar de fantasie om te experimenteren geen beperkingen had. Kleine volumes, nieuwe methodes, het kon er allemaal. Zij zat gebogen over haar cijfermateriaal. Gevangen in haar dromen zoals haar zontje. “Patients are waiting...” zag ze ook in haar kantoor Dr. Paul zeggen. Wachten om gered te worden door het Starship Enterprise van Geel, de CDPP-fabriek. Aan de uitrit van de parking zag ze steeds het aantal passagiers dat ze hadden opgepikt: “Vandaag hebben we voor 4.000 patiënten Zytiga verstuurd vanuit ons magazijn”. Het gaf haar nog meer goesting om morgen terug te komen.

Haar zontje zit in zijn Enterprise. Op zijn spel valt niets aan te merken. Geconcentreerd, creatief, gemotiveerd.

Nawoord /

Op 11 november 2003 overleed Paul Janssen. Hij liet een meer dan inspirerende visie als belangrijkste erfenis na: *Patiënten wachten nog steeds op ons*. Het is onze rol om hen te helpen. Het motiveert de honderden medewerkers van Janssen Pharmaceutica om steeds verder te gaan.

Datzelfde jaar overleed ook Suzanne Cloutier, eigenares van Théâtre de Babylone, tijdgenoot van Dr. Paul. Ze hebben elkaar nooit gekend. Met haar visie op theater verlegde ze eveneens grenzen en inspireerde ze anderen, niet in het minst haar partners en naaste collega's. Gehuwd met Peter Ustinov en zeer goed bevriend met Orson Welles, de regisseur die tot heden de beste film aller tijden heeft gemaakt: *Citizen Kane*. Mensen die de wereld veranderen, vinden elkaar altijd.

Fred Kilmer is bezorgd om het welzijn van reizigers en bedenkt het reis-verbandkistje. Hij start als eerste een commercieel onderzoekslabo op en inspireert zo op indirecte wijze Dr. Paul.

Eduard werd te vroeg geboren om gered te kunnen worden, maar zijn vader, Albert Einstein, zou doen wat niemand voor mogelijk achtte. De ultieme wet van de natuurkunde ontdekken: $E=mc^2$. Visionair en inspirerend tot vandaag.

Allemaal zijn het personages in een galerij van ontdekkers, dromers, dwarsliggers en gelovers. Verhalen met zoveel gelijkenissen. Zoals gezegd wordt in de reclame van die andere pionier die een computer bedacht met een fruitnaam – Apple: “Je kan het met ze (de ontdekkers) oneens zijn, maar je kan ze niet negeren. Zij die de wereld willen veranderen, zijn zij die het doen.”

En hier in de Kempen, verandert men de wereld steeds weer een beetje. Door elke dag opnieuw medicijnen te produceren die levens redden.

Laten we voortdoen... de patiënten wachten.

Colofon /

Tekst: jenspas

Vorm: Graffito

Verantwoordelijke uitgever:

Jan Liessens, Janssen Pharmaceutica NV,
Janssen Pharmaceuticalaan 3, B-2440 Geel, België

Meer informatie:

www.janssenpharmaceutica.be

© Janssen Pharmaceutica NV 2011

D2011/1060/10

janssen

PHARMACEUTICAL COMPANIES
OF Johnson & Johnson